

אחר. מרפכותיה נותנים כל אותם גידים ועורקים להמשיך דם לבשר. אחרי שאלה נותנים חילם, השמים נותנים חילם, ומי הם? עור שנמשך על הכל כמוהם.

אחר כך מתחברים שמים וארץ כאחד, ונותנים ארבעה יסודות אלו: אש ומים ואויר ועפר, להגן על אלה ולכסות על הכל. אחר כך כל אחד נוטל חלקו שנתן, והתבטל. רוח הקדש ומרפכותיה, חלקם קיים. רוח הקדש, רוחו קיים והנשמה עולה. מרפכות רוח הקדש עצמותיהם קיימים, ועל זה חשיבות הגוף אלו העצמות, ומשום זה כתוב (ישעיה נח) ועצמותיך יחליץ, ובשר לא כתוב בו כך.

וכך זמן שהבשר של צד האחר עומד בקיומו, אותו שטן עומד להשטין. אבד הבשר, אין לו רשות להשטין, שהרי אין לו על מה שייסמך. ועל זה כתוב, (איוב א) יכל בשרו מרואי ושפו עצמתיו לא ראו. מאותו מראה שטן שעומד להשטין שלא יכול, כיון שיכל בשרו. ושפו עצמתיו לא ראו, לא ראויים לקרב אליו, שאין לו חלק בהם, כיון שזו כל אחד ואחד ממקומו, לא תובע עליהם ולא עומד להשטין בגללו.

לאחר שמתעכל הבשר הרי לא יתבע דין ולא עומד להשטין, שהרי אין לו על מה שייסמך, ולא מזכיר לאדם בשום דבר של העולם. אמר רבי שמעון, כעת ידעתי דברים על תקונם, ודאי נאה הוא לו לקטרם.

אמר לו רבי (שמעון), חגר כלי זינף והתקן עצמך. אם תרצה לדעת

סטרא אחרא יהבת בשרא, ומסטרא דילה, אתיא בשרא, ולא מלה אחרא. רתיכין דילה, יהבין כל אינון גידין וערקין, לאמשכא דמא לבשרא. בתר דאלין יהבי חילייהו, שמיא יהבי חילייהו, ומאן אינון. עור דאתמשך על כלא. כגוונא דלהון.

לבתר מתחברן שמיא וארעא כחדא, ויהבי ארבעה יסודי אלין: אשא, ומיא ואוירא, ועפרא. לאגנא על אלין, ולחפניא על כלא. לבתר, כל חד נוטיל חולקיה דיהב, ואתבטל. רוחא דקודשא, ורתיכין דיליה, חולקיהו קיימא. רוחא דקודשא, רוחא דיליה קיימא ונשמתא סלקא. רתיכין דרוחא דקודשא, גרמין דלהון קיימין. ועל דא חשיבו דגופא, גרמין הוו. ובגין כך פתיב, (ישעיה נח)

ועצמותיך יחליץ, ובשרא לא כתיב ביה הכי. וכך זמנא דבשרא דסטרא אחרא קיימא בקיומא, ההוא שטן קיימא לאסטנא.

אתאביד בשרא, לית ליה רשו לאסטנא, דהא לית ליה על מה דיסתמך. ועל דא פתיב, (איוב א) יכל בשרו מרואי ושפו עצמותיו לא ראו.

מההוא חזו דשטן דקיימא לאסטנא, דלא יכיל, כיון דיכל בשרו. ושפו עצמותיו לא ראו, לא אתחזון לקרבא לגביה, דלית ליה

בהון חולקא, כיון דשף כל חד וחד מדיוכתיה, לא תבע עלייהו, ולא קאים לאסטנא בגינייהו.

לבתר דבשרא מתעפלא, הא לא יתבע דינא, ולא קאים לאסטנא, דהא לית ליה על

מה דיסתמך, ולא אדפר לבר נש בשום מלה דעלמא. אמר רבי שמעון, השתא ידענא מלין על תקונייהו, ודאי יאות הוא ליה לאסטנא.

אמר ליה רבי (שמעון), חגור זינף, ותקין גרמך,

אי תבעי למנדע מלין דשארית. או אי תשאל בהני מלין, אימא לי.

דְּבָרִים שֶׁהִתְחַלֵּתָ, או אם תִּשְׁאַל
בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה, אָמַר לִי. אָמַר לוֹ,
וַדַּאי, הֲרִי יִדְעָתִי שְׂאֵשְׁתִּי מִתְּהָ,
שְׁלֹא יִדְעָתִי מִמְּנָה כָּלוּם.
וְהַחֲבָרִים יוֹדְעִים. נְשִׁים מֶה
הִטְעַם דְּעָתָן קֵלָה?

אָמַר לוֹ, הִדְעַת בָּאָה בְּשֵׁשׁ
דְּרָגוֹת, וְכָל אַחַת לּוֹקַחַת חִלְקָהּ,
מֶה שְׁנֹשְׂאָר, הוּא קֵל. אָבֵל נִכְבְּדָה
זוֹ, אִם לֹא שְׂאֵשֶׁת פְּסִילוֹת
מִשְׁתַּתְּפֶת בָּהּ, בְּדָבָר זֶה אֵל
תִּשְׁאַל, שֶׁהֲרִי יִדְעָתִי שְׁלֹא עַל
אֲשֶׁתְּךָ שְׂאֵלְתָּ, אֶלֶּא עַל מֶה
שִׁכְתוּב, (ישעיה טו) הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל
עֵב קֵל. וְאוֹתוֹ עֵב קֵל נִקְרָא דְעַת,
מֵאוֹתָהּ פֶּלֶה יִרְאֵת ה', וְהִיא
עוֹמֶדֶת בְּאֲמֻצָּע כְּמוֹ שְׂדַעַת
עֲלִיּוֹנָה, אָבֵל (ועל טו) נִקְרָאת קֵל.
וְהֲרִי יִדְעָתִי שְׂאֵלְתְּךָ מֵהִי.

אָבֵר הִתֵּר וְחָגַר כְּלֵי זִינְךָ וַיִּקְשֶׁר
קִשְׁרֶךָ, שֶׁהֲרִי זְמַן הוּא לְגִלוֹת כְּמוֹ
שֶׁהִתְחַלֵּת אֶת הַמַּעֲשֶׂה. שְׁעַל פְּנֵי
רֹחַב הַבַּיִת אוֹלָם הַעֲזָרָה לְפָנִים.
בַּעֲזָרָה זוֹ יֵשׁ שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּתָחִים
לְפִי חֻשְׁבוֹן שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. בְּפֶתַח
אֶחָד כְּתוּב רְאוּבֵן, בְּפֶתַח אֶחָד
כְּתוּב שְׁמֹעוֹן, וְכֵן כָּל שְׁבֻטֵי
יִשְׂרָאֵל רְשׁוּמִים עַל אוֹתָם פְּתָחִים
בְּזִמְנָן שִׁיעֲלוּ לְהִרְאוֹת לְפָנֵי רַבּוֹן
הָעוֹלָם. מִי שִׁיכְנַס בְּפֶתַח שְׂרָשׁוּם
בוֹ רְאוּבֵן - אִם מִשְׁבֵּט רְאוּבֵן
הוּא, הַפְּתָחִים מְקַבְּלִים אוֹתוֹ.
וְאִם לֹא, פּוֹלְטִים אוֹתוֹ חַחוּצָה.
וְכֵן בְּכֻלָּם, שְׁלֹא יִקְבְּלוּ הַפְּתָחִים
אֶלֶּא לְמִי שֶׁהוּא מֵאוֹתוֹ שְׁבֵט
שְׂרָשׁוּם בָּהֶם, וּבְנֵה יִתְחַקְּקוּ
וַיִּנְדְּעוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

שְׂרָשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֻמְשָׁה
עֲמוּדֵי אוֹר לוֹהֵט יֵשׁ בְּכָל צַד
מֵאוֹתָם אַרְבָּעָה צְדָדִים. כָּל
הָעֲמוּדִים הִלְלוּ נִקְרָאִים עֲמוּדֵים
חַיִּים, מִשׁוּם שְׁלֹא עוֹמֵד אוֹרָם
שׁוֹכֵף בְּמִקּוֹם אֶחָד. וְכֻלָּם, אֵלּוּ
עוֹלָם וְאֵלּוּ יוֹרְדִים, נוֹתְנִים מְקוֹם זֶה לְזֶה. אֵלּוּ שְׁעוֹלָם מִפִּי זֶה בָּזָה וּמִנְגַנְגִּים נִגּוֹן, וְאֵלֶּה

אָמַר לִיָּה וַדַּאי, הָא יִדְעָנָא דְבִיתָאֵי שְׁכִיבַת,
דְּלֹא יִדְעָנָא מְנָה פְּלוּם. וְחַבְרֵיִיא יִדְעִין. נְשִׁין
מָאֵי טַעְמָא דְעִתִּיָּהוּ קֵלָה.

אָמַר לִיָּה דְעַתָּא אַתָּנָא בְּשִׁית דְּרַגִּין, וְכָל חַד
נְטִיל חוֹלְקִיהָ, מֶה דְאֲשַׁתָּאָר, קֵל אִיהוּ.
אָבֵל יִקְרָא דָא, אִי לָאו דְאֲשֶׁת פְּסִילוֹת אֲשַׁתְּפָהּ
בָּהּ. בְּמִלָּה דָא לֹא תִשְׁאַל, דְּהָא יִדְעָנָא דְלָאו
עַל דְבִיתְךָ שְׂאֵלְתָּ, אֶלֶּא עַל מֶה דְכַתִּיב, (ישעיה
טו) הִנֵּה יי רֹכֵב עַל עֵב קֵל. וְהִיא עֵב קֵל
אִקְרִי דְעַת, מֶהֵיָא כְּלָה יִרְאֵת יי, וְאִיהִי קִיִּמָּא
בְּאֲמֻצָּעִיתָא כְּגוֹוֹנָא דְדְעַת עֲלָאָה, אָבֵל (ועל דא)
אִקְרִי קֵל. וְהָא יִדְעָנָא שְׂאֵלְתָּא דִילְךָ מָאֵי הִיא.
אָבֵר שְׂאֵרֵי וְחָגוּר זִינְךָ, וְקִטִּיר קִשְׁרֶךָ, דְּהָא
עִידָנָא הוּא לְגִלְאָהּ, פְּמָה דְשְׂאֵרִית
עוֹבְדָא. דְעַל אֲנָפִי רוּחַב בֵּיתָא, אוֹלָם דְעֲזָרָה
לְגוֹ. בְּהֵאֵי עֲזָרָה, אִית תְּרִיסַר פְּתָחִין, לְפּוּם
חֻשְׁבוֹן שְׁבֻטֵי דִישְׂרָאֵל. בְּפֶתַח חָדָא, כְּתִיב
רְאוּבֵן. וּבְפֶתַח אַחְרָא, כְּתִיב שְׁמֹעוֹן. וְכֵן כָּל
שְׁבֻטֵי דִישְׂרָאֵל, רְשִׁימִין עַל אֵינוֹן פְּתָחִין.
בְּזִמְנָא דִיסְלָקוֹן לְאַתְחֻזָּאָה קָמִי מְאֵרִיהָ
דְעֲלָמָא. מָאֵן דְעִיִּל בְּפֶתַח דְרָשִׁים בִּיהָ
רְאוּבֵן, אִי מִשְׁבֵּטָא דְרְאוּבֵן אִיהוּ, מְקַבְּלִין לִיָּה
פְּתָחִין, וְאִי לֹא פְלִטִין לִיָּה לְבַר. וְכֵן בְּכֻלָּהוּ,
דְּלֹא יִקְבְּלוֹן פְּתָחִין, אֶלֶּא לְמָאֵן דְאִיהוּ מֶהֵהוּא
שְׁבֻטָא דְרָשִׁים בְּהוֹן. וּבְדָא יִתְחַקְּקוֹן
וַיִּשְׁתַּמּוּדְעוֹן כָּל חַד וְחַד.

תִּלְתָּ מְאָה וְשִׁתִּין וְחֻמְשַׁ עֲמוּדִין דְנְהוּרָא
מְלָהטָא, אִית בְּכָל סְטָרָא, מְאֵינוֹן אַרְבַּע
סְטָרִין. כָּל אֵלִין עֲמוּדִין, אִקְרוּן עֲמוּדִים חַיִּים.
בְּגִין דְלֹא קִיִּמָּא נְהוּרָא דְלֵהוֹן (דף ק"ע ע"ב) שְׁכִיף
בְּאַתֵּר חַד. וְכֻלָּהוּ, אֵלִין סְלָקִין, וְאֵלִין נְחֻתִין.
יְהִי דוּכְתָא דָא לְדָא. אֵלִין דְסְלָקִין בְּטָשִׁין
עוֹלָם וְאֵלּוּ יוֹרְדִים, נוֹתְנִים מְקוֹם זֶה לְזֶה. אֵלּוּ שְׁעוֹלָם

דא בְּדֵא, וּמְנַגְנֵי נְגוּנָא, וְאֵלֵין דְּנַחְתֵי אוּף הָכִי. אֵלֵין דְּסִלְקֵי דְנַגְנֵי נְגוּנָא, מְאִי נְגוּנָא מְנַגְנֵי. שִׁיר יִתְמָא. (תהלים צח) מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ פִּי נִפְלְאוֹת עֲשֵׂה וְגו'. שִׁיר אֵית שִׁיר עֲתִיק. אֵלָא שִׁיר, דְּעַד פְּעֵן מְלֶאכִין קְדִישִׁין לָא שְׂבָחוּ לֵיה, בְּגִין דְּאִיהוּ חֲדָשׁ. מְאִי טַעְמָא אִיהוּ חֲדָשׁ. בְּגִין דְּהָהוּא דְמַחְדָּשׁ עוֹלָמוֹי, מְשַׁבַּח לֵיה, וְאָמַר לֵיה. וְהָכִי אָמַר רַב מְתִיבְתָא, דָּא אֶקְרִי חֲדָשׁ וְאִיהוּ חֲדָשׁ. בְּגִין דְּדָבִיק בְּשִׁמְשָׁא, וְלֹא אֶתְפָּרַשׁ מִנֵּיה. לְאֶפְקָא סְטָרָא אַחְרָא, דְּלִית בֵּיה חֲדוּשָׁא, דְּכַתִּיב בֵּיה (קהלת א) וְאֵין כָּל חֲדָשׁ. זְקַן הוּא וְאֶתְבָּלִי, וְלֹא אֶתְחַדָּשׁ. (ס"א וְלֹא עֲבִיד תּוֹלְדִין דְּאֶלְמָלָא עֲבִיד תּוֹלְדִין הָהוּ מְטַשְׁטַשׁ עֲלֵמָא).

הוּ פִּתַח רַב מְתִיבְתָא. שָׁרָה אֶתְחַדָּשֶׁת בְּעֵדוּנָא, דְּרַגְא דִּילָה גָרִים, דְּכַתִּיב, (בראשית יח) אַחֲרֵי כְלוּתֵי הֵיטָה לִי עֲדָנָה. מְאִי עֲדָנָה, מְשִׁיכוּ דְעֵדָן עֲלָאָה. וּבְגִין דְּאֶתְמַשְׁךְ עֲלָה מִסְטַר דְּנוֹקְפָא, כְּתִיב עֲדָנָה כְּה"א וּבְגִין כֶּף כְּתִיב הֵיטָה, וְלֹא הֵיטָה.

וְאֵדְנִי זְקַן. וְכִי אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ זְקַן, לָא אֶתְחַזִּי לְאוֹלְדָא. אֵלָא לָאוּ מְלִתָּא זְעִירְתָא אֲמָרָה לְגַבֵּיה, (דאברהם אלא) דְּבִגִין (לאוער גְּרָמָה דְּאֶתְדַבְּרָת) הָהוּא (מלך) זְקַן, (ד"א דְּאֶתְדַבְּרָת) (ובכיל) לָא אֶתְחַדָּשׁ וְלֹא עֲבִיד תּוֹלְדִין, דְּאֶלְמָלָא הָוָה עֲבִיד תּוֹלְדִין הָוָה מְטַשְׁטַשׁ עֲלֵמָא. (אלא אֲמָרָה לְנָבִי דְּאֶבְרָהָם, בְּגִין דְּהוּא זְקַן לֹא יִתְחַדָּשׁ וְלֹא עֲבִיד תּוֹלְדִין) וְעַל דָּא אֶהְדֵּר מְלִין קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, לָמָּה זֶה צְחֻקָה שָׂרָה וְגו'. וְאִי תִימָא וְהָא כְּתִיב (בראשית כד) וְאֶבְרָהָם זְקַן בָּא בֵּימִים. אֵלָא בָּא בֵּימִים, בְּאֵינוֹן יוֹמִין עֲלֵאֵין, דְּמַחְדָּשֵׁי עוֹלָמִין פְּנִשְׁרָא. וְעַל דָּא נְגוּנָא דָּא נְגוּנָא דְּהָהוּא חֲדָשׁ אִיהוּ. הוֹשִׁיעָה לוֹ, לְמָאן. לְהָהוּא חֲדָשׁ, הוֹשִׁיעָה

שִׁירֵי דִים גַּם כֶּף. אֲרֵה שְׁעוֹלִים שְׁמַנְגְנִים נְגוּן, אֵיזָה נְגוּן מְנַגְנִים? שִׁיר יִתּוּם. (תהלים צח) מְזֻמּוֹר שִׁירוֹ לֵה' שִׁיר חֲדָשׁ פִּי נִפְלְאוֹת עֲשֵׂה וְגו'. שִׁיר חֲדָשׁ, וְכִי יֵשׁ שִׁיר עֲתִיק? אֵלָא שִׁיר, שְׁעַד כְּעַת מְלֶאכִים קְדוּשִׁים לֹא שְׂבָחוּ לוֹ, מְשׁוּם שְׁהוּא חֲדָשׁ. מָה הַטַּעַם הוּא חֲדָשׁ? בְּגַלְל אוֹתוֹ אַחַד שְׁמַחְדָּשׁ עֲלוֹמֵי, מְשַׁבָּחוּ וְאָמַר לוֹ. וְכֶף אָמַר רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה, זֶה נִקְרָא חֲדָשׁ וְהוּא חֲדָשׁ, מְשׁוּם שְׁדָבִק בְּשִׁמְשָׁא וְלֹא נִפְרַד מִמֶּנּוּ. לְהוֹצִיא סְטָרָא אַחְרָא שְׁאֵין בֵּיה חֲדוּשָׁא, שְׂכַתוּב בֵּיה (קהלת א) וְאֵין כָּל חֲדָשׁ. זְקַן הוּא וּבָלָה, וְלֹא הִתְחַדָּשׁ. (ולא עוֹשֵׂה תּוֹלְדוֹת. וְאֶלְמָלָא עֲשֵׂה תּוֹלְדוֹת. הֵיךְ מְטַשְׁטַשׁ הָעוֹלָם). עוֹד פִּתַח רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה. שָׂרָה הִתְחַדָּשָׁה בְּעֵדוּן, דְּרַגְמָה גְרָמָה, שְׂכַתוּב (בראשית יח) אַחֲרֵי כְלוּתֵי הֵיטָה לִי עֲדָנָה. מָה זֶה עֲדָנָה? מְשִׁיכַת עֵדָן הָעֲלִיוֹן. וּמְשׁוּם שְׁנַמְשֵׁף עֲלֵיהָ מִצַּד נִקְבָּה, כְּתוּב עֲדָנָה כְּה"א, וּמְשׁוּם זֶה כְּתוּב הֵיטָה, וְלֹא הֵיטָה. וְאֵדְנִי זְקַן. וְכִי אָף עַל גַּב שְׁהוּא זְקַן לֹא רֹאוּי לְהוֹלִיד? אֵלָא לֹא דְבַר קִטְן אֲמָרָה עֲלִיו, (שאברהם אלא) שְׂבַגְלָל (להקטין עֲצָמָה שְׁנַדְבָּקָה) אוֹתוֹ (מלך) זְקַן (שְׁנַדְבָּקָה) (ובכיל), לֹא מִתְחַדָּשׁ וְלֹא עוֹשֵׂה תּוֹלְדוֹת, שְׂאֶלְמָלָא הֵיטָה עוֹשֵׂה תּוֹלְדוֹת, הֵיךְ מְטַשְׁטַשׁ אֶת הָעוֹלָם. (אלא אֲמָרָה עַל אֲבְרָהָם, בְּגַלְל שְׁהוּא זְקַן לֹא יִתְחַדָּשׁ וְלֹא יַעֲשֵׂה תּוֹלְדוֹת) וְעַל זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַחֲזִיר דְּבָרִים, לָמָּה זֶה צְחֻקָה שָׂרָה וְגו'. וְאִם תֹּאמַר, וְהָרִי פְתוּב (שם כד) וְאֶבְרָהָם זְקַן בָּא בֵּימִים? אֵלָא בָּא בֵּימִים, בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים שְׁמַחְדָּשִׁים עֲלוֹמִים פְּנִשְׁרָא. וְעַל זֶה נְגוּן זֶה נְגוּן שֶׁל אוֹתוֹ חֲדָשׁ הוּא. הוֹשִׁיעָה לוֹ, לְמִי? לְאוֹתוֹ חֲדָשׁ, הוֹשִׁיעָה

ימינא דמלפא עלאה, ודרועא דיליה. אינון דנחתי, אוף הכי מנגני, ואמרי שירה אחרא יתמא. ומאן איהו. (תהלים ק) מזמור לתודה, דאיהו יתמא, אוף הכי.

נהורא דלהון חד אתחזי. וכד מתגלגלי, אתחזן חמש גוונין דנהורין. בכל עמודא ועמודא. עמודין אלין בלהו חללין מלגאו. וכד סלקי ונחתי, נפקי מנייהו שלהובין דנורא, כגוויי חיזור ושושן. לעילא מפל עמודא ועמודא, אית תלת תפוחין, דבטשי בהו תלת גוונין, סומק ירוק וחרור. בכל גוון וגוון מלהטן אתוון בלטי, משלהובא ירוקא דאשא, ולא משתככי לעלמין. ולית מאן דיקום עליהו.

ארבע גלגלין מתחמן עובד ציור, בכל עמודא ועמודא. באינון גלגלין, אית פליאן רברבן. פד מסתחין מפקין מנייהו זגין דדהבא ואבני יקר. ומיד מתפנשי בגווייהו, ולא נפלי לארעא. פד נפקין אינון זגין דדהבא, ואינון אבני יקר גו אסתחרותא דגלגלין, אשתמע קלא דאמרי, (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי יי וצדקתם מאתי נאם יי.

תרין אריין בכל גלגלא וגלגלא, אריא חדא מסטרא חדא, ואריא חדא מסטרא חדא, וכלהו מאשא ירוקא, ובגלגולא דקא מסתחין גלגלין, מתחבין אלין באלין. ואזלי כלהו, בגלגולא מתדבין דא בדא. פד סלקין עמודין, מנהמן אריין אלין באלין, ותפוחין פרחין באוריא, וסלקין לעילא, ובטשי אלין באלין באוריא. ותבו לאתרייהו, ומתמן נפלי. ואריין פשטי ידיהו לנטלא לון, וסלקין אלין מגרמייהו. אי חסידא קדישא, מאן חמא

ימין המלך העליון וזרועו. אותם שיורדים גם כן מנגנים, ואומרים שירה יתומה אחרת. ומהי? (תהלים ק) מזמור לתודה, שהוא יתום, גם כן.

אורם אחד נראה. וכשמתגלגל, נראים חמשה גוונים של אורות בכל עמוד ועמוד. העמודים הללו כלם חלולים מבפנים, וכשעולים ויורדים, יוצאים מהם שלהבות אש, כצורות כפתור ופרח. מעל כל עמוד ועמוד יש שלשה תפוחים שפכים בהם שלשה גוונים, אדם ירק ולבן. בכל גוון וגוון לוחטות אותיות בולטות משלהבת ירקה של אש, ולא שוככים לעולמים, ואין מי שיקום עליהם.

ארבעה גלגלים תוחמים מעשה ציור בכל עמוד ועמוד. באותם גלגלים יש פליאות גדולות. כשנסתובבים, מוציאים מהם זגים של זהב ואבנים יקרות. ומיד מתפנסים בתוכם ולא נופלים לארץ. כשיוצאים אותם זגי זהב ואותם אבנים יקרות תוך סבוב הגלגלים, נשמע קול שאומרים: (ישעיה נד) זאת נחלת עבדי ה' וצדקתם מאתי נאם ה'.

שני אריות בכל גלגל וגלגל, אריה אחד מצד אחד, ואריה אחד מצד אחד, וכלם מאש ירקה, ובגלגול שנסתובבים הגלגלים מתחבקים אלה באלה, והולכים כלם בגלגול, מתדבקים זה בזה. כשעולים העמודים, נוחמים האריות אלה באלה, והתפוחים פורחים באויר ועולים למעלה ומפים אלה באלה באויר. ושבים למקומותיהם, ומשם נופלים. והאריות פושטים ידיהם לקבלם, ועולים אלה מעצמם. אי חסיד קדוש, מי ראה חכמת האמנות